Ч. 8. Неділя 12 (25) січня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної літератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слїдуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашнього.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові
і в ц. к. Староствах:

на цілий рік . .	К 4·80
на пів року . .	„ 2·40
на чверть року .	К 1·20
місячно	„ —·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік . .	К 10·80
на пів року . .	„ 5·40
на чверть року .	„ 2·70
місячно	„ —·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Ювилей російскої праси. — Німеччина против Венецуелї. — З балканьского півострова).

Вчерашне засїдане палати послів скінчило ся о годині 6 вечером, слїдуюче відбуде ся нинї. Німцї хотїли радити цїлу ніч, однако більшість спротивила ся тому з огляду на конечність нарад цукрової комісиї. Після уложеного більшостию порядку дневного мають бути нинї вичерпані наглі внесеня ческих радикалів, взглядно по заключеню з ними угоди має прийти на нараду палати перше читане цукрового континґенту. Перше читане войскового закона буде могло прийти на дневний порядок аж ві второк.

День 15 с. м. був для російскої журналїстики великим сьвятом. Сего дня уплило 200 літ від часу, коли вийшла перша російска друкована ґазета. Редактори рішили звеличати сї роковини торжественним бенкетом дня 17 с. м., на котрім мала відбути ся манїфестация в користь свободи праси. Але довідав ся о тім мінїстер Плеве, візвав до себе редактора „Русского Боґатства“ Михайловского та заявив єму, що як прийде до демонстрациї за свободою праси, то всїх участників засудить на прогнане. Шеф полїцийного департаменту Лопухин і шеф уряду цензури Шверін зачали тиснути, аби бенкет не відбув ся. Супротив того комітет відступив від бенкету і зголосив заяву, котру заборонено друковати. В заяві зажадано: 1) знесеня превенцийної цензури; 2) знесенє адміністративних кар за виказане опінїї в прасї; 3) аби прасові переступства судили ся публично; 4) аби прасї вільно було обговорювати політичні і суспільні справи і аби сеї свободи не обмежувала полїтична власть; 5) аби знесено примус концесиї на часописи; 6) аби свободу праси запоручено законно; 7) аби знесено видавничі кавциї; 8) аби вільно було уміщувати кожде оголошенє, котрого закон виразно не забороняє.

Мимо загального обуреня, яке специяльно в цїлій Америцї викликав перший атак нїмецкого корабля воєнного на венецуельский форт, Нїмцї важились другий раз приступити до бомбардованя венецуельских берегів. Імено в середу перед полуднем — як ми вчера доносили — три нїмецкі кораблї воєнні збомбардували венецуельский порт Ст. Карльос коло міста Маракайбо. На се бомбардоване від-

7

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлійского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Межи пасажирами звертав особливо один своїм впадаючим в очи одїнем нашу увагу на себе. Він був високого росту і хороший, а в єго жилах плила без сумнїву індияньска кров, як то зраджувала темна краска єго лиця і густі чорні брови. Коли я ще роздумував над тим, хто би він був, взяв мене Моляс на бік і сказав:

— Видите онтого чоловіка по тамтім боцї зі срібними ґузиками при сурдутї? То дон Жозе Морено, син того дон Педра Морено, що мене зловив і відобрав від мене тоті золоті монети, що менї дав той Індиянин на дорогу. Стережіть ся єго, пане, та й Анґлїйцеви скажіть, щоби також стеріг ся, бо він такий самий недобрий чоловік, як і єго батько.

Коли Моляс то говорив, дали дзвінком знати, що пора обідати, але я вислухав єго оповіданя аж до кінця, заким пішов. Коло дверий кабіни стрітив я капітана, чоловіка присадкуватого, з лицем як місяць в повни, але з приятним усьміхом.

— За чим ви сюди, сеньоре? — спитав він мене.

— Іду обідати, сеньоре, — відповів я.

Зараз винесуть вам на поклад, — сказав він трохи заклопотаний. — Я би не хотїв бути нечемний, сеньоре, але ви знаєте, що тоті Мехіканцї, — я сам Іспанець, і менї то байдуже, — не хотять сидїти при однім столї з Индияном. Отже коли конче хочете туди іти, то настануть трудности.

Зневага була тяжка, але я вже привик був до щось подібного, бо в сїм краю, що колись належав до Индиян і де їх батьки панували, їх тепер не уважають за людий. Отже щоби не дати нїякої причини до якоїсь сцени, я обернув ся і пішов. Тимчасом побачив Страйкленд, що мене нема і спитав капітана, де я подів ся.

— Коли ви маєте на думцї свого слугу того Індиянина, сеньоре, — сказав він на то, — то я стрітив єго якраз коло дверий і завернув Ви чей же знаєте, що ми з такими людьми не сидимо при столї.

— Капітане, — сказав тодї Страйкленд, — хоч мій приятель Індиянин, то він все-таки так само образований як і ми всї; крім того заплатив він за першу клясу, і має право до єї вигід. Я обстаю при тім, щоби він сидїв тут коло мене.

— Як хочете, — сказав на то капітан, бо він був чоловік миролюбивий, — але з того вийдуть неприятности. — І він приказав завідателеви закликати мене.

А той завідатель був Індиянин і знав моє достоїнство. А що він не хотїв мене обидити, то не сказав менї нїчого о тім, що стало ся, лиш дав знати, що капітан казав мене попросити до обіду.

— Пізно приходиш, любий друже, — відозвав ся Страйкленд до мене. — Сїдай собі борзенько коло мене, бо страва тобі вистигне.

Я поклонив ся товариству і сїв собі на своє місце. Мехіканцї зачали муркотїти, а мій сусїд в безличний спосіб відсунув від мене свою заставу. Напроти мене сидїв дон Жозе Морено, і зачав щось борзо говорити зі своїм сусїдом, а відтак на весь голос відозвав ся до капітана:

— То очевидно якесь непорозуминє, бо нема того звичаю, щоби собачі Індияни сидїли при тім самім столї з панами.

Капітан здвигнув плечима, і сказав: Може поговоріть в сїй справі з отсим паном Анґлїйцем, що сидить ліворуч коло мене. Менї все одно; я собі бідний мореплавець, і привик до всїлякого товариства.

— Сеньоре Страйкленд — відозвав ся тодї дон Жозе — будьте ласкаві, прикажіть свому слузї, щоби вийшов з каюти

— Сеньоре, заким то зроблю, то ви чорта в пеклї побачите — відповів він розлючений.

— Карамба! — закляв Мехіканець і поклав руку на ніж за своїм поясом — за то заплатите менї, ви якийсь Анґлїйче!

— Коли і як схочете, сеньоре. Я сплачую завсїгди свої довги.

повіля гармати венецуельских фортів. Німецкі гармати наробили богато знищеня; експльодував великий маґазин пороху. Місточко Ст. Карльос зруйноване. Навіть німецкі купці в Маракайбі запротестували против нападу німецких кораблїв. В Ню-Йорку запанувало загальне обурене. Домагають ся вияснень в сїй справі. У правительства Унії президент Кастро зложив протест против бомбардованя. Державний секретар Гай зажадає від німецкого правительства вияснени, чи капітан німецкого корабля дїлав на підставі інструкциї з Берлина. Говорять, що Гай вже запротестував против поступованя Німеччини. Кастро велїв замкнути торговельні інтереси всїх тих чужинців, котрі не хотїли платити военної контрибуциї. Їх інтереси стереже поліция.

Париский Figaro оголошує розмову з болгарским міністром скарбу, котрий сказав, що в часї подорожи міністра росийского ґр. Лямсдорфа не прийшло до нїякого формального порозуміня. Ґр. Лямсдорф одержав від болгарского правительства запевнене, що правительство також є мирно настроєне, а князь Фердинанд запевнив, що буде підпомагати Росию в напрямі поправи неможливих відносин в Македонії. Скоре переведене реформи є доконечним, инакше грозить загальне повстанє. Вкінци сказав болгарский міністер, що реформи, о яких думають в Константинополи, не будуть достаточні, аби придушити істнуюче невдоволене.

Новинки.

Львів дня 24-го сїчня 1903.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский виїздить завтра т. є. в недїлю до Відня в справах урядових. З тої причини завтра не буде звичайних авдиенций. П. Намістник забавить у Віднї шість днїв.

— **Краєва рада шкільна** затвердила вибір о. Теодозия Ефиновича делегатом повітової ради в окружнім радї шкільній в Бродах; виразила признане Мат. Кичурі, управителеви школи в Ляшках під Ярославом при переходї єго на емеритуру; з'орґанїзувати 1-кл. школи в Дядьківцях під Коломиєю і в Боневичах під Добромилем; іменувала Гр. Мартинюка заступником учителя в рускій ґімназиї у Львові.

— **Конкурси на посади катихитів в школах народних** розписані речинцем до дня 15 лютого: 1. в Збаражи, 2. в Перемишли при школї ім. Франц Йосифа, 3. в Роздолї, 4. в Журавнї, 5. в Товмачи, 6. в Тисменици, 7. в Кутах, 8. в Косові. Поданя вносять ся до дотичних окружних рад шкільних.

— **Повітова рада в Стрию** уконституовала ся наслїдком смерти б. презеса гр. Кар. Дїдушицкого на ново, вибравши презесом дїдича п. Адама Онишкевича, а віцепрезесом дра Евгена Олесницкого. На місце послїдного вибрано до видїлу з сельської куриї о. Вас. Давидяка.

— **Руский театр** під дирекциєю п. М. Губчака перебуде до дня 1-го н. ст. лютого с. р. в Надвірній, відтак переїде лише на 8 вистав до Станиславова, де забавить від 3 до 16 лютого с. р., а від 18 лютого с. р. начне свої вистави у Львові. В столици краю пробуде наш театр 6 тижднїв і буде давати вистави в просторій сали львівского „Colosseum“.

— **Студінь.** У Львові і охрестности морози рішучо попустили. В Підволочисках і Грималові було оногди 21 степенїв Реоміра або 26 і чверть степеня Цельзія, а в Тернополи було 20 степ. В цїлій полудневій Угорщинї настали великі морози і доходили вчера до 26 степ. Ц. В місцевости Кішені-Вашарбеті тамошний бурмістр, що вертав трохи підпитий домів, замерз на дорозї. Так само настали великі морози і Семигородї.

— **Знов огонь в Бориславі.** Вчера около 7 год. рано згоріла в Бориславі повна стодола господаря Терлецкого, положена може на яких трийцять метрів від закопу на теренї Фрайнда. Припускають загально що огонь був підложений.

— **Помер** Петро Зайфман, б. директор школи ветеринарийї у Львові, дня 23 с. м. в Кракові, в 80-ім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Годівля дробу (III.) Хто вже приучив ся, як можна дріб з'ужиткувати і рішив ся взяти ся до годівлї, мусить вибрати насамперед відповідне місце до неї. Отже возьмім насамперед годівлю курий, котра єсть і найпоплатнїйша і дасть ся всюди завести. Перше, чого до сеї годівлї потреба, то курник. У нас не то вже по малих господарствах, але й по великих, рідко де видко окремі курники, а таких, котрі би були зовсїм розумно після потреби зладжені, таких майже зовсїм нема. Господиня, що найбільше щупає курки, а коли видить, що котра з яйцем, то замикає єї окремо, щоби знесла ся, а дуже часто буває і так, що лиш підглядає, де курка несе ся і відтак забирає яйця, иногдї шукає за ними навіть межи бурянами і тїшить ся, коли знайде. При такій господарції, певно, що не можна мати з дробу нїякого хісна і нічого з него доробити ся. Кури повинні мати свій курник, а єго може зробити собі кождий господар. Місце на курник треба вибирати о скілько можна сухе, тепле і затишне, забезпечене від студених північних і всхідних вітрів. Після того, кілько хто хоче держати курий, обчисляє ся і місце на курник та рахує ся загально 1 квадр. метер на 8 курий середної величини, або півтретя метра на 20 курий. Висота курника повинна бути так велика, щоби в нїм можна просто станути, отже малий курник може бути високий на 1 метер і 80 центиметрів, більший на 2 до 2 і пів метра. Найлїпше зробити курник з тертиць, котрі з одного боку треба оґембловати, щоби були гладкі, і тим боком класти їх до середини; також треба й на то уважати, щоби межи тертицями не було шпар, длятого знадворку прибиває ся листви в тім місци, де тертиці сходять ся. Але можна ставити і з иншого материялу, лиш треба на то уважати, щоби курник був теплий і не мав шпар та щоби стїни в серединї були гладкі. При висших курниках можна ще зробити й маленький під, на котрім

Відтак вмішав ся до того капітан в дивний спосіб. Він виймив пістолєт і поклав єго коло свого тареля.

— Мої панове — сказав він лагідним голосом і з примирливим усьміхом — я нерадо мішаю ся до суперечки межи двома честивими пасажирами, але хоч я лиш бідний мореплавець, то таки моїм обовязком не допустити до проливу крови на моїм корабли. А хоч і як би менї прикро було, то я би мусів першого, хто добув би оружия, застрілити на місци. При тім натягнув він свій пістолєт.

Мехіканець замуркотїв щось до себе а сеньор Страйклєнд розсьміяв ся на весь голос, бо то й справді сьмішно було слухати, як той чоловік з баранячим лицем вив і кидав ся як би який вовк.

— Сеньори — відозвав ся я по іспаньски — я виджу, що моя особа тут що найменше не довподоби, тому й виходжу. Але заким піду, хотїв би я кілька слів сказати, не щоби похвалити ся, але щоби оправдати поступоване мого приятеля Анґлїйця. Хоч би ви й як знатного роду були, то все-таки моє походжене єсть і благороднїйше і страшне і для того не повинні би ви уважати собі то за ганьбу сидїти зі мною при столї. А вже найменше не повинен би дон Жозе Морено, котрого батько єсть убийником бриґантом і чоловіком без сорому а котрого матір єсть мішаницею півкрови, зневажати мене, бо я, як то вам скаже кождий Індиянин на сім корабли, єсьм князем мого народу.

Всї подивили ся тепер на дон Жозе. Єго жовтаве лице аж поблїдло і позеленїло, коли він учув ті слова і єго взяла така злість, що він на хвильку аж присїв на своє крісло. Але відтак схопив ся і вхопив знову за свій ніж.

— Ти псе! — вивьвірив ся він на мене. — Нехай я лиш дістану тебе в свої руки, то я виріжу тобі твій брехливий язик.

— Того не зробите, дон Жозе Морено — відповів я подивившись єму в очи; — то, що я о вашім батку сказав, є правда; ба, тут на корабли є чоловік, котрого він ще перед неповна трома місяцями обрабував. А до того ще залога сего корабля з самих Індиян і я остерігаю вас, щоби ви не важили ся чи то сеньорови Страйклєндови чи менї щось злого зробити, бо в противнім случаю не вернете живцем до своєї вітчини. Кланяюсь вам, мої панове — сказав я і при тих словах поклонив ся і вийшов.

— Дякую тобі, любий друже — сказав я до сеньора, коли він по обідї вийшов на поклад. — Чи по тім, що ти чув, можеш ще дивувати ся, що я не люблю Мехіканців.

— Нї, Іґнацію — відповів він — але мимо того раджу тобі бути осторожним з тим дон Жозе. Він не з тих, що цїлують руку, котра їх бє, і він готов при першій лїпшій нагодї виправити тебе й мене на тамтой сьвіт.

— Не жури ся, сеньоре — сказав я на то і усьміхнув ся; — крім завідателя і Моляса є ще двайцять Індиян на корабли, котрі всї знають моє достоїнство і не спустять дон Жоза день і ніч з очий. Лиш лїпше зробимо, коли будемо спати на покладї.

Так перебули ми ніч, позавивавши ся у плащі на двох позвиваних линвах від якорів, підчас коли Моляс спав коло нас. Ніч була приятна і ми балакали довго о всїляких пригодах, які перебули і мали надію ще перебути, і на конець задрімали, аж нараз пробудили ся від того, що корабель станув.

На дворі вже засіріло ся; якесь дивно перлисто-сїре сьвітло спочивало на тихім мори; понад нами сьвітили блїді зірки, але на всході видко було лави хмар, обведені пурпуровими і фіолєтними смугами. Ми здивували ся, що то могло стати ся і побачили капітана, завиненого в якийсь замащений коц, як він щось поважно розмавляв з інжинїром. Сеньор Джемс приступив до них і спитав: Чому не їдемо дальше?

— Бо в машинї щось попсувало ся, а до вітрил нема вітру — відповів капітан чемно.— Але будьте спокійні, мій товариш каже, що все буде в порядку. Він вже від многих лїт робить коло сеї машини і знає єї примхи.

— Але при такій погодї чей не може бути иншого нещастя як хиба лиш спізнене? — відозвав ся сеньор.

— Нї, нї — відповів капітан і споглянув занепокоєний на вузку, чорну смугу хмар, що показала ся на далекім овиді серед зоріючого неба.

— Як гадаєте, чи будемо мати бурю від півночи? — допитував ся сеньор, не укриваючи своєї обави.

— Нї, нї! — сказав капітан і перехрестив ся. — Але хто то може знати! Бог дає тучу не ми бідні мореплавці! — Та й знову глянув на грізну лаву хмар і зараз кудись пішов, як колиб хотїв уникнути дальшої розмови.

Зараз по тім зачала машина поволи робити, зробив ся ясний день і вузка чорна хмара на овиді щезла. Около третої години показав Моляс на якусь низьку смугу побережа і на місце на мори, де филї мали білі гребені та сказав нам, що то підводна лава ріки Ґріяльва. Поза нею лежить Фронтера, місце, до котрого їдемо.

— Добре — сказав сеньор — то я винесу собі свої річи на гору.

— Чому виносите на гору свої пакунки? — спитав капітан. — Чей же вам їх треба буде на ніч.

— Якраз длятого їх і виношу. Чейже не піду без них до Фронтери.

— До Фронтери, сеньоре? — Таже ми їдемо простїсенько до Кампеше.

— Але я купив білєти до Фронтери — сказав на то сеньор. Аґент дав менї їх і я обстаю при тім, що маю там висїсти.

можна, хто би хотів, держати голуби. Стіни в курнику треба два рази до року білити а землю добре убити глиною та коли висхне, ще й висипати чистим піском. Щоби в курнику було ясно і не було задухи, треба в горі поробити віконця, лиш не одно на проти другого або на проти дверий, щоби не було продуву; найліпше зробити одно з одного а друге з другого боку курника. Віконця повинні бути до отвираня а на літо можна їх заслонити дротяною решіткою, котру можна і самому зробити. В передній стіні в долині треба зробити отвір, котрим би кури могли виходити з курника і заходити до него. Отвір той треба би на ніч замикати засувкою, котра давалась би підносити в гору; на день повинен той отвір бути отворений, щоби кури підчас дощу або бурі могли легко сховати ся до курника. Того чей не треба й казати, що при будові курника треба уважати на то, щоби она як найменше коштувала.

— Виправа кожі. Теплий кожушок то добра й потрібна річ, але она й досить дорога, коли прийде ся єї купити. А не один господар міг би лекше о него постарати ся, як би сам умів виправити собі кожу. Правда, що то вимагає трохи заходу і зручности, але то знов і така трудна річ, котрої не можна би научити ся. Длятого послухайте, як то можна зробити. Здоймлену кожу треба насамперед добре вимочити і з тої сторони, де мясо, добре обскробати тупим ножем, щоби повідривати все мясо, яке ще єї держить ся. Опісля треба вовну добре вимити милом або содою і вичистити щіткою. На пів кільо кристалізованої соди бере ся 30 літрів води, а коли сода в ній розпустить ся, вкладає ся в ню кожу на 24 годин. Відтак миє ся єї добре щіткою і наконець добре виполїкує ся в чистій воді. Опісля кожу від сторони мяса відскробує ся другий раз отсим ножем і вигладжує ся рівненько, але уважно, щоби не порізати шкіри; в отсім вигладжуваню і найбільша штука. Аж тепер приступає ся до самої виправи. Очевидно, що виправляє ся лиш кілька кож відразу а не по одній. До того робить ся таку мішанину і рахує ся на малу кожу: 8 ґрамів галуну, 3 ґрами соли і 10 ґрамів пшеничної муки. То все разом зарабляє ся теплою водою на рідку фарамушку і мастить ся нею кожду кожу від сторони мяса, складає ся що дві кожі помащеними сторонами разом і лишає ся їх так на 24 годин. Виправа по тім часі готова. Кожі роздоймає ся і сушить ся в тіни. Коли висхнуть, треба їх добре вимняти, т. є. вигинати і натягати, щоби були мягкі. Наконець очищує ся ще й вовну від всякого товщу, який ще на ній лишив ся. До того намащує ся вовну рідко розпущеною шлямованою крейдою і сушить ся; коли висхне, розтрібує ся єї і вичісує добре насамперед рідкою а відтак густою чесалкою.

Переписка.

А. Б. в С.: Із самого опису хороби кота годі сказати, що єсть. Можемо лиш здогадувати ся, що то єсть або т. зв. епідемічна горячка, або хороба звана по латині Febris epizootica, т. є. горячка походяча з того, що кота обсїли якісь малесенькі животинки. Коли на коті шерсть їжить ся, то се ознака горячки, а що вимітує із себе хробаки, то се здаєсь бути лиш сполучене иншої хороби з першою, а жовта піна то наслідок проливу жовчи. Добре було би дати котови зараз, скоро покажуть ся перші ознаки хороби, ложку рицінового олію, котрий треба єму вляти до горла. — **Іван з над Буга**: Сторожники акцизові дістають о скілько знаємо 40 до 50 К місячно, мундур і помешкане. Войско не стояло би на перешкоді, як би Ви не мусїли служити. Найліпше було би як би могли мати від когось поручене до надрадника маґістратского п. Люкаса, або інспектора акцизового п. Овсїньского, або підіть таки самі і просіть. Треба предложити метрику і сьвідоцтва, які маєте. До зелїзниці трудно дістати ся, бо там першеньство мають войскові. — **Челядник ковальский**: Школи підковуваня коний в Коломиї нема; там лиш можна здавати іспит. Курс тої науки єсть лиш у Львові в школї кутя коний, але і там би Вас не приймили, бо маєте лиш 1 рік практики. Найліпша рада така: Зголосїть ся в марті самі до комісиї асентирункової і просіть, щоби Вас приймили до кінноти, а там старайте ся дістати ся до кузьні і учіть ся, а по дальшім році практики зголосїть ся у войску до іспиту, бо і там єсть комісия іспитова, а той іспит єсть важний і в цивільнім стані. Але мусите мати сьвідоцтво з укінченої школи народної і сьвідоцтво визволу; о ті сьвідоцтва постарайте ся вже тепер. — (Питаня просимо присилати лиш на імя Кирила Кахникевича редактора „Народ. Часописи“).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Фальшована томасївка. Краєва стация досьвідова в Дублянах остерігає перед купном томасївки, котру предкладають до купна дві фірми, одна у Львові а друга в Горлицях, не даючи запоруки, що она буде мати в собі всї ті складові части які потрібні.

— **Ціна збіжа** у Львові д. 23-го січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·—; жито 6·50 до 6·60; овес 6·25 до 6·50; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 5·80 до 6·25; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка 8·25 до 8·50; горох до варення 7·50 до 10·50; вика 6·50 до 6·75; бобик 5·80 до 6·20; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·20 до 6·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 75·— до 85·—; конюшина біла 80·— до 125·—; конюшина шведска 70·— до 95·—; тимотка 30·— до 36·—.

— Зовсім справедливо, сеньоре, та й висядете там. Коли все добре піде, то будемо за вісім днів у Фронтері, а тодї без всїх окремих видатків завеземо вас до міста. Менї не вільно до ніякого порту скорше поступати як до Кампеше — хиба що буря з півночи змусила би мене до того.

— А щоби вас всїх разом і корабель і аґента і кождого, що до того належить, загнала буря з півночи аж на саме дно моря — закляв сеньор з такою злостию, що аж всї близько стоячі моряки засьміяли ся, а другі ще й перехрестили ся від такого проклону.

Вечером поживили ся ми на покладї, бо нас не кортїло стрітити ся з дон Жозе. Коли ми повечеряли, небо нараз якось дивно потемнїло і на півночи показала ся подібна смуга хмар як та, що ми єї зрана виділи. Але сим разом она ніби аж горіла, така була червона.

— Небо якось дивно виглядає, Іґнацію— відозвав ся сеньор до мене, а в тій хвили зачули ми розмову Моляса з якимсь Індиянином.

— „Ель норте — нечиста сила“ — сказав Моляс, показуючи на червону смугу.

— Так, „ель Норте“ — відповів моряк і пустив ся до кабіни.

Тимчасом капітан вийшов на командовий місток та розглянув ся по овиді і очевидно дуже зрадїв. Зараз по тім приступив до него моряк і оба зачали перечити ся, а з тої суперечки я лиш тілько зрозумів, що той моряк був того погляду, щоби заїхати до Фронтери.

Капітан був тої гадки, що буря їх захопить, заким ще запливуть до порту, а корабель готов би розбити ся об лаву Ґріяльви; на єго думку було пораднїйше держати ся на широкім мори.

Моряк казав, що то знаменитий плян, як би машина могла держати ся. Але плисти на такім кораблі, то так само як і на вітриловій лодї, котрої машти з папіросів, бо таке доробйло не видержить північної бурі.

Минули дві години без значнїйшої зміни, аж ось сеньор спитав мене, яка моя думка, чи від півночи надійде буря?

— Надійде — відповів я — і бою ся, що ми потопимо ся. Бодай індиянські моряки того побоюють ся.

— Тобі бо, Іґнацію, якось байдуже, чи ми потопимо ся, як тота кітка в мішку. Як далеко ми ще від пригірка Хікаляню?

— Менї здає ся, що дванайцять миль, а я дивлю ся на все спокійно, бо кричати нїчо не поможе. Бог нас виратує, коли така буде єго воля, а нї, то погинемо. Проти судьби нїчого не вдієш.

У тебе правдива індиянська віра, Іґнацію — сказав він на то; — ви сїдаєте та кажете: така наша доля, приймаймо єї — але я і мій нарід не так віримо. Як би ми так були робили, то Анґлія, замісць бути першим краєм на сьвітї, була би вже давно пропала, бо нераз ставала она око в око зі своєю долею. Але поборола єї. А коли вже мушу раз вмирати, то волю згинути в борбі, як дивити ся і нїчого не робити. Скажи менї, чи є тут кількох людий, на котрих можна би спустити ся, коли би прийшло до крайности.

— Індиянські моряки відважні і знають побереже, а коли треба буде людий, то они всї будуть то робити, що я їм прикажу.

Коли я говорив, шибнула ясна блискавка по небі, а за нею роздав ся оглушаючий лоскіт грому. При яскравім сьвітлї побачили ми на яких три милї від нас побереже, а майже таки перед собою пригірок Хікаляню. Вода довкола нашого корабля була спокійна і така гладонька як олива, а дим ішов простїсенько в гору, але дійшовши до якоїсь висоти, зачав крутити ся довкола як би вир.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 24 січня. Сторонництво лїберальне зібрало ся вчера дуже численно на нараду над войсковим предложенєм. Референт Мінніх поручив предложене приймити По промові посла Сентіванїого і міністра гонведів ґен. Феєрваріого войскове предложене принято.

Льондон 24 січня. Справа венецуельска викликала в Сполучених Державах величезне обурене против Німеччини Американьскі часописи доказують, що Німеччина провокує Америку так само, як свого часу Іспанія.

Берлин 24 січня. Командант нїмецкого военного корабля „Фальке“ доносить з Курасо, що нїмецкі кораблі цілковито знищили венецуельский порт Ст. Карльос.

Маракайба 24 січня. Бомбардоване порту Ст. Карльос нїмецкими кораблями тревало цілий вчерашний день. Вечером було в місті 20 убитих.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).